

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. София, 02.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **2235** по описа за **2012** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за финансов надзор, чрез юрисконсулт Т. Т. срещу решение от 15.01.2012г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 14892/2011 г. описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Твърди, че въззивният съд е извършил неправилно тълкуване на разпоредбите на чл. 294 и чл.317 а от КЗ, което от своя страна е довело до неправилен краен извод за незаконосъобразност на НП. Искане за отмяната на решението и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено процесното НП.

Ответната страна – ЗД [фирма], представлявано от изпълнителния директор С. П., чрез упълномощения адвокат Г. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и за правилност на обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, VII касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на

обжалваното решение, намира следното:

С обжалваното решение по н.а.х.д. № 14892/2011г. по описа на СРС, НО, 15-ти състав е отменено наказателно постановление (НП) № Р – 10-529 от 07.04.2011г. на заместник председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на ЗД [фирма] за пет бр. нарушения на чл.317а, ал. 3 вр. ал. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ) на основание чл.319, ал. 1, т. 2 от КЗ са наложени пет броя имуществени санкции в размер на 1000 лева всяка една от тях.

Първоинстанционният съд е обосновал извод, че при съставянето на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. За да отмени наказателното постановление, СРС е приел, че от обективна страна не са осъществени съставите на административни нарушения, за които са наложени имуществени санкции.

Касационната жалба е подадена в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 2 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

В рамките на касационното производство съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, както и с оглед императивната разпоредба на чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като същото е постановено при правилно прилагане на материалния закон.

Изпълнителното деяние, посочено в АУАН и в НП е следното: „ЗД [фирма] е представило в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4 във връзка с ал. 1 от КЗ в периода след 46-ия ден включително от датата на тяхното сключване, с което е нарушило чл.317 а, ал. 3 от КЗ”.

Предоставената информация на КФН от ответника по касация за сключените десет броя застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите не може да бъде квалифицирано като неизпълнение от ЗД [фирма] на задължение по реда на чл.294, ал. 1 вр. ал. 4 от КЗ. Съгласно чл. 294, ал. 1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите и/или задължителна застраховка „Злополука” на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица, а в чл. 249, ал. 4 от КЗ е уредено задължението за изпращане на справката по ал. 1 в КФН.

Ответникът по касационната жалба не се явява задължен субект по смисъла на чл. 294, ал. 1 от КЗ, тъй като е дружество – титуляр на лиценз за застрахователна дейност и вписано във водения от Комисията за финансов надзор публичен регистър, учредено по българското право. С оглед това извършваната от него дейност в държавата му по произход – Р. Б. не е в резултат на упражнена свобода на движение по правото на Съюза: правото на установяване, уредено в чл. 49 вр. чл. 54 от глава 2 „Правото на установяване” от дял IV „Свободно движение на хора, услуги и капитали” от Договора за функциониране на ЕС (ДФЕС) или свободата на предоставяне на услуги по чл.56 вр. чл.62 и чл. 54 от глава III „Услуги” от дял IV на ДФЕС.

Употребените в разпоредбата на чл. 294, ал. 1 от КЗ изрази „всеки застраховател,

който предлага задължителна застраховка в РБ” , допълнени с пояснението „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги” означава качество на лицата, предоставящи услугите, което предполага упражнена свобода на движение на услуги по правото на ЕС, които лица са изрично разграничени по тези качества от другите застрахователи съгласно чл.8, ал. 1, т. 2 от КЗ. Така предвиденото допълнително качество на задължените лица по чл. 294, ал. 1 от КЗ – упражнена свобода на движение изключва от приложното поле на разпоредбата застрахователите, които имат произход от същата държава – членка или са с произход друга държава – членка извън ЕС, и които са застрахователите по чл.8, ал.1 , т. 1 от КЗ. Ако в чл.294, ал. 1 от ТЗ не се съдържа изразът ” посредством установяване или свободата на предоставяне на услуги”, тогава нормата би се отнасяла за всички застрахователи, които предлагат на територията на РБ задължителните застраховки, посочени в разпоредбата. Понятията „посредством установяване или свободата на предоставяне на услуги” следва да се тълкуват и прилагат единствено по смисъла, значението и целите, произтичащи от правото на Съюза поради автономността на понятията на това право, както и от принципа на примата на това право и задължението за лоялно сътрудничество, установено по чл. 4, § 3 от ДЕС. Поради това установяването на територията на държава-членка чрез седалище също предполага упражнена свобода на движение от дружеството и не обхваща всички застрахователи, предоставящи услуги на територията на тази държава. Изводът се налага и от тълкуването на чл. 8, ал. 1 ,т. 1 и т. 2 от КЗ, който разграничава застрахователите също по признака „упражнена свобода на движение на услуги” (по т. 2 „застраховател от друга държава-членка при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги”) и втора категория – на застрахователите, получили лиценз от КФН. Съобразно това разграничение следва да се тълкува и нормата на чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ. С тази разпоредба е установено допълнително задължение за застрахователите, упражнили правото на свободно движение на услуги, а в случай на извод по смисъла на чл. 61 от ДФЕС – че са отпаднали всички ограничения на свободата на предоставяне на услуги, то тази разпоредба е дискриминационна спрямо тези дружества и не следва да се прилага спрямо задължените по същата лица, тъй като ги поставя в по-неблагоприятно положение от останалите лица с държава на произход - РБ. Дори и при такъв извод е недопустимо правилата на чл. 294, ал. 4 вр. ал. 1 от КЗ да се прилагат по отношение на застрахователите с държава на произход РБ, тъй като това би довело до прилагане на закона по аналогия и в резултат на това основание за реализиране на административно-наказателна отговорност, което е в противоречие с чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове и принципа за законоустановеност на деянията, които съставляват административни нарушения – чл.2, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на гореизложеното като е достигнал до извода за незаконосъобразност на наказателното постановление Софийски районен съд е постановил правилно решение. По тези съображения касационната жалба на Комисията за финансов надзор се явява неоснователна и оспореното решение следва да се остави в сила.

Водим от горното, Административен съд София град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.01.2012г., постановено по н.а.х.д. № 14892/2011г.,

по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав.
Решението не подлежи на обжалване и протест .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.